

Ved I. behandling fremhævede *Carl P. Jensen* (S) de i lovforslaget indeholdte *muligheder for mægling*, herunder især muligheden for på et *tidligere* tidspunkt end hidtil at *inddrage forligsmænd* i forhandlingerne, som det primære i lovforslaget. Hvad angik spørgsmålet om de *livsvigtige områder*, som var drøftet i kommissionen, understregede han, at det ikke havde været muligt at definere dette begreb. Uanset denne uklarhed havde et mindretal i kommissionen kredset om den tanke at holde sådanne områder uden for enhver form for konflikt, og der var i kommissionen fremsat forslag om en særlig udsættelsesadkomst. Han fandt dette forslag ganske uoverskueligt. Også tanken om *tvungen voldgift* tog han afstand fra under henvisning til de bemærkninger, han havde fremsat under behandlingen af det i 1955-56 fremsatte forslag til lov om voldgift i arbejdsstridigheder, der truer omfattende samfundsinteresser. Han var i så henseende helt i overensstemmelse med de to hovedorganisationer. Fagbevægelsen havde efter hans opfattelse strakt sig vidt for at give forligsbestræbelserne de bedst mulige vilkår ved at gå ind for forligsinstitutionens mulighed for at kræve en yderligere udsættelse på to uger i ganske særlige tilfælde.

Thisted Knudsen (V) tilsagde velvillig behandling af lovforslagets rent tekniske ændringer, som havde tilknytning til de nye forhandlingsregler. For ham var imidlertid spørgsmålet om de *livsvigtige områder* og *pressens stilling* det centrale. Han fremhævede med hensyn til baggrunden for kommissionens nedsættelse den alvorlige karakter af arbejdskonflikten i foråret 1956 og det ovenfor nævnte lovforslag om oprettelse af en voldgiftsinstitution. Spørgsmålet havde også fundet klart udtryk i kommissoriet, men resultatet af kommissionens arbejde havde ikke givet nogen løsning af dette centrale problem. Lovforslaget indebar muligheder for omfattende udsættelser, men disse var ene afhængige af forligsinstitutionens skøn. Hvis forhandlingerne brød sammen efter disse udsættelser, ville samfundet stå lige så uforberedt og værgeløst som i foråret 1956. For dagspressens vedkommende gav lovforslaget ingen sikring. Venstre kunne derfor ikke godtage lovforslaget som en samfundsmæssig sikring under en arbejdskonflikt. Det var alene *regeringen* og *folketingets flertal*, der kunne sikre de samfundsmæssige interesser og derfor burde det være *statsministeren*, som fik denne udsættelsesret. Dagspressens stilling måtte sikres i fremtiden.

Heller ikke *Poul Sørensen* (KF) var tilfreds med kommissionsarbejdet på dette vigtige område. Han tilsluttede sig ønsket om, at *statsministeren* og ikke forligsmænd blev den, der på et tidligt tidspunkt kunne tage sagen i sin hånd. Hvad *pressens forhold* angik, håbede han, der kunne findes mulighed for at nå frem til forståelse af dens særlige stilling inden for samfundet. Han ønskede, at *voldgiftstanken* måtte kunne indarbejdes på en sådan måde, at livsvigtige områder i hvert tilfælde kunne holdes uden for konflikter. De fleste